

EVENTYR OG
UDFORDRINGER
TIL ÅRETS
VINTERFJELDTUR

DET GLEMTE NORDNORGE

Tekst og foto: Gerner Thomsen

Udsigten over Torneträsk-søen på vej til Lappjordhytten.

For mange er Kungsleden i Sverige blevet løsningen, når fjeldskituren skal være lidt mere vild. Men hvad sker der, hvis man ændrer kursen 180 grader og i stedet går nordpå fra Abisko? Jo, man krydser hurtigt grænsen til Norge og kommer ind i et vidunderligt skiterræn, der burde lokke mange flere turister til. Fjeldene er måske ikke helt så spektakulære som på den svenske side, men der er rigelig med udfordring for selv erfarne skifolk. Her er scooterkørsel forbudt, terrænet er ikke befængt med store røde krydser, og de hyggelige hytter er sjældent overfyldte.

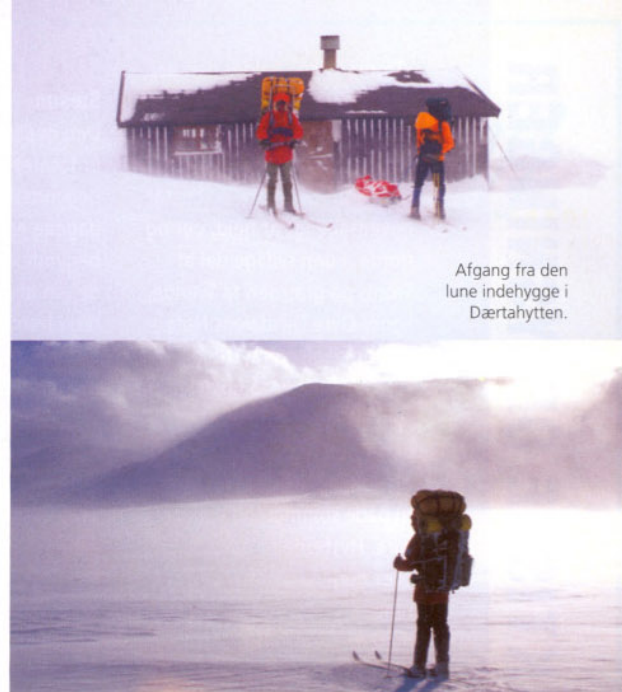
Store søer har aldrig været min livret. Man befinder sig midt på noget, der ligner et frossent ocean og knokler af sted på ski med tung rygsæk, så kroppen sveder tran. Blikket er fokuseret på en knold eller en samling træer, der står ved søbredden, men trods anstrengelserne ser det grangiveligt ud til, at man står stille. Det hjælper dog lidt på humøret, at vi holder en pause her midt ude på Torneträsk-søen. Aprilsolen bager, og ikke en vind rører sig. Posen med tørret tropisk frugt og eksotiske nødder bliver fundet frem, og vi nyder lidt luncent vand fra termokanden. Abisko

er nu kun en lille prik bagude, og træerne forude i søens nordvestlige hjørne er begyndt at indtage tydelige former.

Stormen sætter ind

Et par timer senere krydser vi ubemærket grænsen til Norge, mens vi aser os opad gennem birkeskoven på vej mod Lappjord-hytten. Grænseovergangen må være enhver menneskesmuglers drøm. Her er ingen kontrol eller noget hegn, som fortæller, at en landegrænse er krydset. Lappjord-hyttens ti senge får vi for os selv - i hyttebogen kan vi se, at de sidste besøgende var forbi for

Dårligt vejr på vej til Rosta.

Afgang fra den lune indehytte i Dærtahytten.

På vej mod Divi-dalen.

fire dage siden. Hytten ligger lige på trægrænsen med en fantastisk udsigt til de svenske fjelde sydpå. I det klare aftenvejr kan vi skimte lyset fra Bjørkliden 15 kilometer væk. Sneen knirker, og frosten bider i næseborerne - kun et utaknemmeligt skarn ville kunne finde på at brokke sig over sådan en start på turen.

Varslet om den kommende storm, som vi fik over vores skrattende lille FM-modtager, kan ikke bringe det gode humør ud af kurs. Næste dag har vi en forrygende flot tur fra Lappjord- til Gaskas-hytten.

Billedet af Cappesbakti og Bieddejavnacákkas knejsende tinder mod den azurblå himmel gør så stort et indtryk, at det stadig sidder på net-hinden. Turen videre op til Vuoma-hytten burde ikke volde problemer, selv om det går opad. Stormen er først varslet til hen under aftenen. Allerede lidt over frokost kan man mærke vejrskiftet. Skyerne vælter ind vestfra, og vinden tager til. Hætterne er oppe og overtrækslufferne for længst fundet frem, da vi nærmer os hytten i den begyndende snefygning. Vi når lige akkurat at komme indendørs, før helvedet bryder løs. I to døgn sidder vi på Vuoma-hytten, mens uvejret raser. Temperaturen stiger til omkring frysepunktet

og bringer slud med sig. Vi glæder os over, at vi nåede frem til hytten og ikke ligger i et telt.

Vildrener i flok

Efter det ufrivillige ophold på Vuoma-hytten er det rart igen at være af sted. Få timer efter vi har forladt hytten, er vi på vej ned i Dividalen, der med sine birke- og fyrretræer giver dejlig læ for vinden. Området blev nationalpark i 1971 - først og fremmest for at skabe levesteder for bjørn og jærv. Det går langsomt fremad i den dybe sne, og skovens stilhed virker helt forkert oven på stormvejret. På Dividal-hytten gør vi status. Herfra er det muligt at komme ud til den trafikerede vej, men vi kan også fortsætte over fjeldet mod Dærtahytten og Rosta-hytten. Da vi har både mad, tid og ikke mindst masser af gåpåmod, vælger vi den sidste løsning.

Til alt held er vejrguderne med os frem til Dærtahytten. 25 km henover højfjeldet er ingen fornøjelse i dårligt vejr. Vinden fra nord er bidende kold og får de ti graders frost til at føles som tyve. Vigtigst er det dog, at vi har god sigt hele dagen. De øde, sneklædte fjeldstræger bugner ikke ligefrem af liv, så det kommer helt bag på os, da vi plud-

selig står kun 100 meter fra en flok vildrener. De stirrer vantro på os, som om vi er de første turister i år.

Den sidste etape fra Dærtahytten burde være ren afslapning, efter det vi har klaret den sidste uge. Virkeligheden er dog en anden. Næste morgen vågner vi til vindens rusken i hytten. Udenfor står himmel og jord i ét. Sigtbarheden er under 50 meter, og vinden er lige imod os. Vejrudsigten er ikke desto mindre positiv. Den melder »Kuling på udsatte steder, som aftager i løbet af dagen«. Vi føler os placeret et meget udsat sted. Tanken om en overliggerdag i hytten tiltaler os ikke, så vi snører hæfterne godt til. Uden en GPS ville det være et håbløst projekt at finde vej i sådan et vejr, men med hjælp fra satellitterne er det ingen sag. Det går dog kun langsomt fremad, og pauserne bliver korte med ryggen op mod vinden. Først efter fem timer kan vi se omridset fra Rosta-hytten. Her sidder et par desillusionerede nordmænd, som havde håbet på en hurtig weekendtur ind til Dærtahytten. Vi tryller en festmiddag frem af de sidste madrationer. Næste dag går turen ned gennem Rostadalen og ud mod landevejen i strålende solskinsvejr.

»Troms Fylke« kaldes den del af Nordnorge, som ligger nord for Tornetråsk-søen. Området er mere end halvt så stort som Danmark og består hovedsageligt af fjeld, øer og fjorde. I den sydlige del af Troms på grænsen til Sverige, ligger Øvre Dividalens Nationalpark. Selvom hytte- og stisystemet ikke er så udviklet som længere sydpå i Norge, er området i og omkring nationalparken alligevel velegnet til både sommer- og vinterture. Hytterne er uden mad eller nogen form for betjening, og man skal ikke regne med at finde kvistede ruter om vinteren. Der findes ingen nødtelefoner, og mobildækningen er kun sporadisk. Den store afstand mellem hytterne og de hyppige vejromskift på grund af beliggenheden tæt på Norskehavet, gør området uegnet for nybegyndere. Det forudsættes, at man har fjeldef erfaring og kan bedømme for eksempel lavinefare, der kan være et problem flere steder i området. Ved krydsning af Altevatnet over til Gaskasshytten skal man være forsigtig, da isen til tider er usikker.

Sæson

Den bedste årstid for skiture er foråret (sidst i marts til begyndelsen af maj), hvor dagene er lange, og solen begynder at få magt. I begyndelsen af april er solen allerede fremme 15 timer i døgnet, så der er mulighed for at nå langt på ski. Desuden er storme sjældnere på den årstid.

Transport

Abisko når man nemt med tog fra København via Stockholm. Det tager cirka et døgn. Herfra er der mindre end én dag på ski ind til den norske grænse plus endnu et par dage, før man når Dividalens Nationalpark. Man kan skyde genvej ved at tage toget helt til Narvik, herfra bus til Setermoen og taxa op til Innset, der ligger tæt på Gaskasshytten.

Rejsen tilbage er lidt mere omstændelig. Fra vejen i Øvre Rostadal kan man være heldig at fange en skolebus til Överbjgd og herfra videre med almindelig bus mod Andselv og togstationen i Narvik. Glip det med skolebussen, kan

man få én af de lokale til at ringe efter en taxa fra Överbjgd (regn med 200-300 kr.). Det er muligt at afkorte turen et par steder undervejs, hvilket også giver en form for sikkerhed. Lidt før Gaskasshytten er man tæt på Innset, hvorfra der er vej til Setermoen (taxa eller skolebus). Fra Dividalshytten er der cirka ti kilometer ud til bilvejen, hvor man ligeledes kan få nogle af de lokale beboere til at kalde en taxa fra Överbjgd.

Kontakt DSB (tlf. 70 13 14 16 eller www.dsb.dk) for information om toge og TIRB (tlf. (+47) 77 02 04 10 eller www.tirb.no) for information om busser i Nordnorge.

Hytter

Hytterne drives af Den Norske Turistforening (tlf. (+47) 22 82 28 00 eller www.turistforeningen.no) i samarbejde med den lokale turistforening. Det kræver nøgle at komme ind i hytterne! Nøglen udlånes af turistforeningen, hvis man er medlem. På hytten betaler man for overnatning (kr.120,- pr. person for medlemmer og kr. 200,- for ikke-medlemmer) ved at lægge konanter eller en udfyldt fuldmagt til Visa-kort i en boks. Der er tæpper, brændeovn og gasblus i alle hytter.

Kort og informationer

Området dækkes af »Turkart Indre Troms« (1:100 000). I serien 1:50.000 dækkes området af: 1532 I, 1532 II, 1532 III, 1632 III, 1632 IV samt det svenske kort Abisko 301. Kort-

og matrikelstyrelsen (tlf. 35 87 50 50 eller www.kms.dk) ligger som regel inde med de fleste kort. Turistforeningens hjemmeside (se ovenfor) indeholder mange nyttige informationer såsom rutebeskrivelser, kortoversigter, billeder af hytter og meget andet.

Udstyr

Medbring fjeldski med stålkanter og vær forberedt på selv at skulle træde løjpe. Skifeller er en god investering til de stejle opstigninger. På grund af den store afstand mellem hytterne (15-25 kilometer) og hyppige vejrskift bør man medbringe telt, sovepose og liggeunderlag til vinterbrug som alternativ til hytterne (en sovepose er desuden rar at have i hytterne, hvor der kun findes tæpper). Føler man sig meget erfaren og i god form, kan man eventuelt nøjes med vindsæk, spade og sovepose som sikkerhed. Proviant skal medbringes til hele turen. Der er gasblus på hytterne, men det kan anbefales at tage en benzinbrænder med, så man kan smelte sne i tilfælde af en overnatning i telt. Glem ikke nøglen til hytterne!

Herudover skal man medbringe almindeligt udstyr til ture om vinteren, dvs. varmt, svedtransporterende og vindtæt tøj, snebriller, solcreme, førstehjælpsgrej og selvfølgelig kort og kompas. Husk at medbringe blød skivoks (evt. klister) til en varm forårsdag. En lille FM-radio til vejrudsigten og en satellitnavigator som supplement til kort og kompas kan være nyttigt. Er du i tvivl om, hvad du skal have med? Så bør du nok vælge en anden tur!

